

3. Карп'як Я. С. Організація аудиторської перевірки нематеріальних активів промислових підприємств [Текст] / Я. С. Карп'як, Л. І. Ріжко, О. Я. Карп'як // Вісник НУ «Львівська політехніка». – 2012. – № 721. – С. 99-103.
 4. Сметанко О. В. Інформаційне забезпечення внутрішнього аудиту нематеріальних активів в акціонерних товариствах України [Текст] / О. В. Сметанко // Экономика Крыма. – 2011. – № 1(34). – С. 365-369.
-

**Гуйдаш Анжела Юріївна, магістрантка 1 курсу,
Алексєенко Людмила Михайлівна, д.е.н., професор,
завідувач кафедри обліку та фінансів**

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Державне регулювання економіки, зокрема, і інвестиційної сфери, характерне для всіх економічно розвинених країн. Аналіз зарубіжного досвіду побудови схем фінансового інвестування банківських установ показав, що в світі існують різні підходи до регулювання інвестиційної діяльності.

Не можна не відзначити багатий досвід Сполучених Штатів Америки в практиці стимулювання інвестицій на місцевому рівні [1]. Регіональні програми стимулювання інвестицій зазвичай передбачають комплекс заходів бюджетного і фінансового стимулювання (податкові пільги, субсидії тощо), а також заходів, спрямованих на поліпшення економічних умов приймаючої сторони (сприяння професійному навчанню, вдосконалення транспортної інфраструктури, надання землі в безкоштовне користування або довгострокову оренду, забезпечення інформацією). Ці стимули поширюються як на національні компанії, так і на іноземні фірми, хоча є програми спеціально орієнтовані на іноземних інвесторів. Надаючи пільги, місцева адміністрація відпрацьовує і механізми повернення витрачених субсидій, зокрема, залишаючи за собою право участі в діяльності підприємства після реалізації проекту [2].

Франція і Німеччина вважають, що найбільш ефективним є галузевий метод розподілу фінансових ресурсів і регіональний метод, які і спрямовуються як державні економічні заходи з вирівнювання регіональної економічної диференціації. У Франції відносини держави і регіонів будуються на контрактній основі в рамках національної системи планування з метою державного сприяння економічному розвитку регіонів. Кожен регіон укладає з державою планові контракти, які прив'язують обидві сторони до певної програми інвестицій і вносяться в якості пріоритету в національний план держави. Підвищена увага приділяється наданню додаткових коштів найбільш проблемним регіонам [2].

В Німеччині втілення в життя такої стратегії проводиться у вигляді реструктуризації економіки регіонів за допомогою сприяння поліпшенню регіональної інфраструктури і створення робочих місць у пріоритетних галузях за допомогою інвестиційних грантів. Відповідно до досвіду Франції і Німеччини принцип державного фінансування для вирівнювання диспропорцій між різними регіонами вже використовується і на рівні Євросоюзу, для чого був

створений спеціальний Структурний Фонд ЄС. Він акумулює кошти всіх держав-членів Євросоюзу, а їх одержувачами є тільки держави, на території яких знаходяться найбільш проблемні, з точки зору економічного розвитку, регіони. Таким чином, подальша європейська економічна та політична інтеграція не заважає здійснювати і удосконалювати заходи державної підтримки економіки. Японія і Китай в основному застосовують галузевий принцип при фінансуванні найбільш важливих структурних проектів в економіці, при цьому вони використовують бюджетні кошти та різні форми заощаджень громадян, які перебувають під відповідальністю держави [2].

Для Японії, наприклад, характерна розроблена методологія планування інвестицій. Різні міністерства від імені держави розробляють короткострокові та середньострокові плани розвитку громадських робіт і виступають в ролі замовника. Такі багаторічні традиції сприяють реалізації нового будівництва, розвитку пріоритетних територій, а також розвитку всіх галузей економіки.

Кредитування економіки в Китаї покладено на банківську систему. Двома основними видами кредитування є комерційне кредитування та, відмінне від нього, «політичне». У сфері комерційного кредитування процентні ставки по кредитах, а також напрямки кредитування формуються на основі ринкових принципів. «Політичне кредитування» покликане відгравати роль основного інструменту здійснення державної економічної політики, для чого в Китаї сформовані три державні банки розвитку, які обслуговують цілі державної політики. Джерелом формування коштів для «політичного кредитування» головним чином є державний бюджет.

Таким чином, в аналізованих зарубіжних країнах на проведену інвестиційну політику і її нормативно-правове забезпечення сильний вплив здійснюють інтеграційні процеси, що відбуваються останнім часом у світі. Це є схожою ознакою в регулюванні інвестиційної діяльності в Україні і в зарубіжних країнах. Однак є й деякі відмінності, які Україні варто було б врахувати на шляху формування ефективної інвестиційної моделі держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Шатило О. А. *Фінансово-економічна складова інноваційно-інвестиційної політики розвинених країн світу: досвід для України // Наукові розвідки з державного та муніципального управління. – К., 2011. – Вип. 2. – С. 264–271.*
2. *Государственная инвестиционная политика: опыт зарубежных стран [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rosinvest.com/page/gosudarstvennaja-investicionnaja-politika-opyt-zarubezhnyh-stran>*

**Нагорняк Ірина Ігорівна, магістрантка 1 курсу,
Синиця Світлана Михайлівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів**

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ БЮДЖЕТНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Для розвитку економіки України важливою умовою є стабільна бюджетна системи. Тому головним завданням у державі є удосконалення основних механізмів бюджетного менеджменту.